

Arrest

nr. 137 680 van 30 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 12 december 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.4. Op 10 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 22 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Op 10 juli 2013 neemt de burgemeester van Destelbergen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 2 augustus 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. Op 28 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 24 februari 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.10. Bij arrest nr. 123 061 van 25 april 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.11. Op 8 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. Betrokkene heeft reeds herhaalde aanvragen gedaan tot verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Op 22.03.2013 werd een eerste aanvraag ingediend, die op 10.07.2013 werd afgesloten wegens onvolledigheid. Een tweede aanvraag werd ingediend op 2.08.2013 en geweigerd bij gebrek aan afdoende bewijzen 'ten laste' op 28.01.2014 (zie voor de concrete motivering de bijlage 20 van 28.01.2014).

De nieuwe aanvraag van 24.02.2014 was vergezeld van de volgende documenten: Aanslagbiljet roerende voorheffing Vijverstraat 32, op naam van T.C. (...) jaar 2012 + 2013, DW familiale verzekering op naam van T.C. (...) Aanslagbiljet personenbelasting: inkomstenjaar 2012, aanslag 2013 van B.H. (...), Betalingsformulier ziekteverzekering: 4 gezinsleden + bewijs ziekteverzekering betrokkene als 'ten laste', Brief AZ Sint-Lucas betreffende behandeling betrokkene / factuur 5.07.2013, Rekeninguittreksels T.C. (...), rekeninguittreksels van B.M. (...), aanslag gemeentebelastingen 2013, facturen allerhande: TMVW, brandstoffen De Maesschalck, factuur Makro, arbeidscontract T.C. (...) bvba Yanko dd. 5.11.2013 + loonfiches, arbeidscontract B.M. (...) bij ocmw Destelbergen + loonfiches, eigendomsakte, 'Attestation de non-imposition a la TH-tsc uit Marrakech op verklaring 23.02.2014 door betrokkene en 'Attestation administrative' van geen beroep in 2014 uitgeoefend Marrakech

Zoals reeds in de voorgaande beslissing opgemerkt is daarmee niet voldaan aan de vereisten zoals voorzien in art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Het concept 'ten laste' veronderstelt immers dat er voor betrokkene reeds een noodzaak van materiële steun in de (lid)staat van oorsprong of herkomst bestond. Dit wordt hier eigenlijk niet aangetoond. Nergens uit het dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon reeds financieel instond voor betrokkene voor haar komst naar België. De

bewijzen dat betrokkene zelf onvermogen is/was in Marrakech zijn ontoereikend. De attesten die worden voorgelegd werden eigenlijk op verklaring van betrokkene opgemaakt. Voor zover ze toch van enige realiteit zouden getuigen dient opgemerkt te worden dat het niet hoeft te verbazen dat betrokkene geen belastingen heeft betaald of een beroep heeft uitgeoefend in Marrakech. Uit het dossier blijkt dat betrokkene wellicht ononderbroken in België verblijft sinds haar komst naar België als au-pair in 2010. Bovendien zeggen de attesten niets over het eventuele vermogen dat betrokkene heeft in de rest van Marokko.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat, niet tegenstaande de 'volledige adoptie' door de Belgische referentiepersoon, mevrouw B.M. (...) (rr. xxx) kennelijk betrokkene nog steeds in Marokko gekend staat als dochter van haar ouders (zie de voorgelegde attesten). Dit brengt uiteraard de waarachtigheid van de gezinsband met de Belgische referentiepersoon in het gedrang. Voor zover het een daadwerkelijke volledige adoptie zou betreffen, zou mogen verwacht worden dat dit ook bij de Marokkaanse autoriteiten is aangegeven en rechtsgeldigheid heeft.

De voorgelegde rekeninguittreksels, facturen allerhande, arbeidscontracten, enz van de referentiepersoon en haar echtgenoot doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Deze bewijzen het adoptiegezin voldoende inkomen heeft, maar bewijzen eigenlijk niets met betrekking tot betrokkene.

Overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid is een bevel van toepassing, immers nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene het verblijf aanvroeg op een andere rechtsgrond of het verblijfrecht heeft bekomen op een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij beroept zich tevens op een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar eerste middel als volgt uiteen:

"I. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Manifeste beoordelingsfout

1.

Artikel 2 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoekster niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Zo zou verzoekster hebben nagelaten te bewijzen dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

3.

Dat evenwel deze motivering duidelijk noch afdoende is waardoor er schending is van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht!!!

Dat verzoekster immers reeds sedert juli 2011 inwoont en ingeschreven is bij haar Belgische adoptieouders, de heer T. C.(T.C.), en mevrouw B. M. (...), die steeds hebben ingestaan voor haar onderdak, haar opvoeding, haar onderhoud en het betalen van haar hogere studies.

Dat verweerder van deze inschrijving van verzoekster bij haar Belgische adoptieouders sedert juli 2011 en van de financiering van verzoekster door haar Belgische adoptieouders sedert juli 2011 op de hoogte is niet alleen door de neerlegging door verzoekster van het attest van het Onafhankelijk Ziekenfonds, waaruit blijkt dat verzoekster sedert 25.07.2011 tot heden in de hoedanigheid van descendent van haar adoptievader is aangesloten, van de talrijke rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat haar adoptieouders haar nog steeds financieel ondersteunen en onderhouden, van het attest van het OCMW Destelbergen, waaruit blijkt dat verzoekster niet ten laste is van het OCMW Destelbergen, van de loonbrieven van verzoeksters adoptie vanaf november 2013, waaruit blijkt dat verzoeksters ouders drie kinderen (twee biologische en adoptiekind) ten laste hebben, maar ook door de vroegere neerlegging van aanvragen om machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis Vw. dd. 29.06.2011 en dd. 25.06.2012, waaruit eveneens voldoende duidelijk blijkt dat verzoekster sedert 2011 bij haar adoptieouders inwoont (cf. stuk 4).

Dat verweerder echter heeft nagelaten de door verzoekster neergelegde bewijsstukken grondig te onderzoeken.

Dat verweerder heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom de door verzoekster neergelegde bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder nu geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de door verzoekster effectief neergelegde bewijsstukken ter staving van haar aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en evenmin werd gemotiveerd waarom deze door haar neergelegde stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoekster “zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie”.

4.

Dat tenslotte verweerder onterecht in de weigeringsbeslissing stelt dat de waarachtigheid van de gezinsband met de Belgische referentiepersoon in gedrag wordt gebracht omdat, niettegenstaande de “volle adoptie” door de Belgische referentiepersoon, verzoekster in Marokko nog steeds gekend staat als dochter van haar ouders.

Verzoekster wil in eerste instantie opmerken dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht wanneer verweerder stelt dat er in hoofde van verzoekster sprake is van “volledige adoptie”. Dat immers bij nalezing van het adoptievonnis dd. 10.01.2013 blijkt dat er in casu sprake is van “gewone adoptie” en niet van een “volle adoptie”.

Dat voorts verzoekster opmerkt dat het door verzoekster neergelegde adoptievonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent gezag van gewijsde heeft en derhalve door de Belgische administratieve overheden, waaronder verweerder, dient volledig geeerbiedigd te worden. Verweerder kan derhalve geenszins zomaar aan de waarachtigheid van de gezinsband, vastgelegd in het adoptievonnis dd. 10.01.2013, twijfelen.

Dat er derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van mevrouw B.M., een Belgische onderdaan, door wie zij op 10 januari 2013 werd geadopteerd. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische adoptiemoeder.

3.6. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf rust op twee motieven. Enerzijds is er een eerste motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voor haar komst naar België en, anderzijds, is er een tweede motief gegrond op de vaststelling dat de waarachtigheid van de gezinsband met de Belgische referentiepersoon in het gedrang komt doordat de verzoekende partij in Marokko nog steeds gekend staat als de dochter van haar ouders.

3.7. De eerste vaststelling is een voldoende schragend motief omdat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant

bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

3.8. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste is van deze Belgische onderdaan.

3.9. De Raad benadrukt dat wat betreft het "*ten laste*" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.10. Om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde de verzoekende partij volgende documenten neer: een aanslagbiljet personenbelasting: inkomstenjaar 2012, aanslag 2013 op haar naam, een bewijs ziekteverzekering waarop de verzoekende partij aangeduid staat als 'ten laste', een brief AZ Sint-Lucas betreffende behandeling van de verzoekende partij/ factuur van 5 juli 2013, rekeninguittreksels op naam van C.T. en B.M., een '*attestation de non-imposition a la TH-tsc*' uit Marrakach op verklaring van 23 februari 2014 door de verzoekende partij en een '*Attestation administrative*' van geen beroep in 2014 in Marrakech.

De gemachtigde beoordeelt dit bewijs als volgt: "*Nergens uit het dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon reeds financieel instond voor betrokkene voor haar komst naar België. De bewijzen dat betrokkene zelf onvermogen is/was in Marrakech zijn ontoereikend. De attesten die worden voorgelegd werden eigenlijk op verklaring van betrokkene opgemaakt. Voor zover ze toch van enige realiteit zouden getuigen dient opgemerkt te worden dat het niet hoeft te verbazen dat betrokkene geen belastingen heeft betaald of een beroep heeft uitgeoefend in Marrakech. Uit het dossier blijkt dat betrokkene wellicht ononderbroken in België verblijft sinds haar komst naar België als au-pair in 2010. Bovendien zeggen de attesten niets over het eventuele vermogen dat betrokkene heeft in de rest van Marokko.*" en "*De voorgelegde rekeninguittreksels, facturen allerhande, arbeidscontracten, enz van de referentiepersoon en haar echtgenoot doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Deze bewijzen het adoptiegezin voldoende inkomen heeft, maar bewijzen eigenlijk niets met betrekking tot betrokkene.*"

3.11. De verzoekende partij betwist noch ontkent dat de attesten uit Marrakech werden opgesteld op basis van haar persoonlijke verklaringen. Voorts betwist de verzoekende partij evenmin dat de attesten niets zeggen over het eventuele vermogen dat betrokkene heeft in de rest van Marokko.

3.12. Dat de verzoekende partij reeds een aantal jaren illegaal in België bij haar adoptiemoeder verblijft, neemt niet weg dat de verzoekende partij krachtens artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet er toe gehouden is aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische adoptiemoeder.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij nagelaten heeft haar neergelegde bewijsstukken te onderzoeken, nu blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij neergelegde bewijsstukken in de bestreden beslissing opsomt, doch dienaangaande stelt dat niet wordt aangetoond dat voor de verzoekende partij reeds een noodzaak van materiële steun in de staat van oorsprong of herkomst bestond en dat nergens uit het dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon reeds financieel instond voor de verzoekende partij voor haar komst naar België.

Voorts, rekening houdend met de rechtspraak van het Hof waarin wordt gesteld "*de noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen*" en met het feit dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste is van deze Belgische onderdaan, is het betoog van de verzoekende partij dat zij sinds juli 2011 inwoont en ingeschreven is bij haar Belgische adoptieouders, die steeds ingestaan hebben voor haar onderdak, haar opvoeding, haar onderhoud, en het betalen van haar hogere studies, waarvan de verwerende partij op de hoogte is op basis van de

door haar bij haar aanvraag neergelegde stukken, niet dienstig nu *in casu* niet aangetoond werd dat de Belgische referentiepersoon reeds financieel instond voor de verzoekende partij voor haar komst naar België en de bewijzen dat de verzoekende partij onvermogen is in Marrakech ontoereikend zijn gelet op het feit dat de attesten opgemaakt zijn op verklaring van de verzoekende partij en op het feit dat de attesten niets zeggen over een eventueel vermogen van de verzoekende partij in de rest van Marokko.

Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus niet aan dat zij in haar land van herkomst, Marokko, ten laste is geweest van haar Belgische adoptiemoeder.

3.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Ook het bestaan van een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

3.14. Waar de verzoekende partij een betoog ontwikkelt ten aanzien van het tweede motief van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat de waarachtigheid van de gezinsband met de Belgische referentiepersoon in het gedrang komt doordat de verzoekende partij in Marokko nog steeds gekend staat als de dochter van haar ouders, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van haar Belgische adoptiemoeder, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. De kritiek van de verzoekende partij op het tweede motief, zoals naar voren gebracht in het eerste middel, dient dan ook niet verder te worden bekeken.

3.15. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar tweede middel als volgt uiteen:

"II. Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar in België wonende naaste adoptiefamilie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel².

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken⁴.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd en

waar haar naaste familieleden, die haar onderhouden, wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.17. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Te dezen merkt de Raad op dat de verzoekende partij een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.18. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aantoonde in de zin van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.19. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij als meerderjarige decendent ten laste is van de burger van de Unie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot een theoretisch betoog dat zeer summier stelt dat haar recht op een privé- en gezinsleven wordt geschonden nu zij niet langer in België kan verblijven en van haar in België wonende naaste adoptiefamilie wordt gescheiden. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België in illegaal verblijf een privé- en familieleven onderhoudt, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Met de loutere bewering dat zij haar familieleven onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden, toont de verzoekende partij niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en familieleven in haar land van herkomst of elders verder te zetten. De stelling dat zij in België haar leven opnieuw heeft opgebouwd en dat in België haar naaste familieleden die haar onderhouden wonen, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is, maar zij blijft in gebreke om onoverkomelijke hinderpalen aan te voeren voor het leiden en het verder zetten van haar privé- en familieleven in haar land van herkomst of elders.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Deze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar naaste familieleden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

3.20. De Raad wijst er op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar naaste adoptiefamilie in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond noch van het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER